

Nick de Koning

In de steigers

KLINIEK ZUID
DEEL II

Roman

Naar een idee van Melissa Hendriks

Uitgeverij VBKLab
VBKMedia B.V. / Utrecht
ISBN 9789032520441 (paperback)
ISBN 9789032520427 (e-book)
ISBN 9789032520434 (audioboek)
NUR 301
© 2023 Nick de Koning
Omslagontwerp Bij Barbara
Zetwerk Crius Group, Hulshout

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij VBKLab vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

VBKLAB

1

Caro maakt foto's van Leo, een jongetje dat nog kleiner lijkt dan hij is nu hij in de enorme stoel van behandelkamer 1 zit.

‘Moet ik lachen?’ vraagt hij.

‘Nee, hoor, dit is gewoon voor je dossier,’ zegt Caro. Ze zoomt in op zijn wang.

‘Een dossier is een soort werkstuk dat dokter Benedict maakt, maar dan over jou,’ zegt zijn moeder, die naast hem staat.

Leo is acht jaar. Over zijn linkerwang loopt van boven tot onder een ontsierend litteken. Het is verdikt en heeft rafelige randen. Toen hij drie jaar oud was, is hij tegen een kokendhete verwarmingsbuis aan gevallen, waardoor de huid openbarstte. Op de eerstehulppost waar hij daarna terecht kwam is hij in allerijl gehecht, maar het is zo slordig gedaan dat de randen zijn gaan wijken. Bovendien is het littekenweefsel door de jaren heen toegenomen, waardoor de mutilatie alleen maar groter is geworden.

‘Kunt u mijn litteken beter maken?’ vraagt hij. Leo is een mooi jongetje, hij is tenger en heeft een heel donkere huid en grote, glanzende ogen. Omdat hij van zichzelf zulke

delicate trekken heeft, lijkt het litteken op zijn wang nog grover dan het al is.

Caro legt haar camera weg. ‘Ik ga mijn best doen,’ zegt ze tegen hem. ‘Om een litteken weg te krijgen moet je eigenlijk een ander litteken maken, maar dan veel mooier.’

Leo kijkt teleurgesteld naar zijn moeder. ‘Je zei dat zij het weg kon halen.’ En dan, tegen Caro: ‘Mijn moeder zegt dat u ook de neus van Ricky Wintertuin gemaakt hebt. Na die interland tegen Servië?’

Caro en Leo’s moeder wisselen een blik. Caro begrijpt als geen ander wat het litteken voor Leo betekent. In Kliniek Zuid komen dagelijks mensen die de onregelmatigheden in hun uiterlijk willen corrigeren. Meestal gaat het om details. Lijntjes. Rimpels. Smalle neuzen en volle lippen. Maar in Leo’s geval weet ze dat het litteken op zijn wang echt bepalend is voor hoe mensen hem beoordelen. Het is het eerste wat ze zien als ze hem ontmoeten. Voor een jongetje van zijn leeftijd, dat naar school gaat en zijn hele leven nog voor zich heeft, is het een immens verschil als ze dit voor hem kan oplossen. Het is casuïstiek als deze waarom ze dit vak gekozen heeft. Hoewel het grootste gedeelte van de clientèle naar Kliniek Zuid komt om er zo lang mogelijk zo jong mogelijk uit te zien, zijn het eigenlijk de complexere zaken die stiekem Caro’s voorkeur hebben.

‘Er zijn verschillende methodes om littekens als deze te behandelen,’ zegt ze zowel tegen Leo als tegen zijn moeder. ‘Maar in dit geval zou ik kiezen voor een operatie.’ Ze draait haar computerscherm naar hen toe. Daarop staan foto’s van een eerdere procedure waarbij Caro een heel lelijk gekarteld litteken op iemands schouder uiteindelijk

heeft weten te reduceren tot een dun streepje. ‘Dan snij ik eerst alle littekenweefsel weg en daarna hecht ik de wond zo netjes dat hij er na een tijdje weer zo uitziet.’

Er verschijnt een onzeker lachje op Leo’s gezichtje. Hij kan het bijna niet geloven. ‘Hoe kan dat?’ vraagt hij. ‘Kan dat echt?’

Caro knikt. ‘Het duurt ongeveer een jaar voordat het helemaal hersteld is, maar dan zie je er bijna niets meer van. Wat we ook weleens doen, is dat we de huid eerst oprekken zodat we daarna genoeg hebben om het weer mooi aan elkaar te maken.’

‘Hoe?’

Caro herkent de jonge onderzoeker in hem. Het verteert haar. ‘Met een siliconenballon.’ Caro klikt een foto aan van de rug van Noor, een patiënte die ze geholpen heeft nadat die het slachtoffer was geworden van eerwraak. Haar echtgenoot had zuur in haar gezicht gegooid, waarbij Noor zo verminkt raakte dat het wel leek of haar gezicht gesmolten was. Caro heeft een ballon in haar rug geplaatst en die stukje bij beetje verder vol laten lopen, totdat de bult groot genoeg was om er een huidlap van te maken waarmee ze Noors gezicht kon herstellen.

Leo’s moeder kijkt geschokt, maar Leo zelf kan het wel waarderen. ‘Cool!’ grijnst hij.

‘Maar in jouw geval is dat niet nodig,’ zegt Caro. ‘Als ik het litteken openmaak, heb ik genoeg huid om alles weer netjes aan elkaar te maken zonder dat het gaat trekken.’

‘Hoelang duurt die operatie?’ vraagt Leo’s moeder.

‘Kan het nu?’ zegt Leo met glanzende ogen. Hij kan duidelijk niet wachten tot hij er weer net zo uit zal zien als alle andere kinderen.

‘We gaan een afspraak maken voor de operatie,’ zegt Caro. ‘En voor het natraject.’

‘Wat houdt dat in?’ vraagt Leo’s moeder.

‘We behandelen de wond na de ingreep met siliconenpleisters en corticosteroïdinjecties. Na de operatie moeten jullie drie tot zes maanden voorzichtig zijn met blootstelling aan de zon. Maar geen zorgen, we gaan het allemaal nog uitgebreid bespreken. We hebben hier ook onze eigen interne psycholoog. Zij begeleidt jullie tijdens het gehele traject.’

Als Caro opstaat, doen Leo en zijn moeder dat ook. Caro opent de deur en maakt een uitnodigend gebaar. Jullie kunnen een afspraak maken bij Suus Witteman, onze officemanager. Ze knipoogt naar Leo. ‘Geen zorgen, het komt allemaal in orde.’

De gelukzalige blik op zijn gezicht maakt haar hele dag goed.

Caro gaat Leo en zijn moeder voor door de lobby, waar in het midden de glanzende balie staat van Suus, die vanuit dat centrale punt het dagelijkse reilen en zeilen van Kliniek Zuid bestiert. Caro wacht even tot ze klaar is met de cliënt die ze op dit moment te woord staat, een size-zero-vrouw met lang steil haar in een middenscheiding en Manolo Blahniks onder haar designerjeans. In haar elleboog hangt een baguette van Fendi en ze houdt een perfect gemanicuurde hand met de palm naar boven gedraaid om die op zijn plaats te houden.

‘Mijn binnenhuisarchitect komt daarna,’ zegt ze met getuitede lippen tegen Suus. ‘Om halfvier. Ik heb hem beloofd dat ik dat zou halen.’

Suus trekt even haar wenkbrauwen op. ‘Een ooglidcor-

rectie voor de lunch en daarna meteen door. Waarom niet? Houdt u er rekening mee dat u dan nog wel met een koelbril zult rondlopen?’

De vrouw zucht geërgerd. ‘Het is Dani Montgomery. Heb je enig idee hoe vol zijn agenda is? Hij heeft mij er alleen maar tussen gezet omdat hij ook het buitenhuis van vrienden van ons doet, ik noem maar even geen namen, maar zij komt hier ook. Nicolien?’ Heel even laat ze een dramatische stilte vallen, maar als Suus niet reageert, gaat ze verder. ‘Dit komt allemaal erg slecht uit.’ Ze kijkt Suus verwijtend aan en draait aan de diamanten ring om haar vinger.

‘Ik kan u ook op een later tijdstip inplannen,’ zegt Suus met een uitgestreken gezicht. ‘Als dat iets beter uitkomt.’

De vrouw bijt even met haar kaarsrechte witte tanden op haar onderlip. Dan neemt ze een besluit. ‘Laat het maar gewoon staan. Ik neem aan dat Dani het wel begrijpt.’

‘Prima,’ zegt Suus. ‘Staat genoteerd. Tot dan.’

Als de vrouw over de marmeren vloer naar de uitgang klikt, wenkt Suus Caro. ‘OMG, dat was dus die vrouw van...’ begint ze, maar als Caro een waarschuwing seint dat ze niet over cliënten praten waar andere cliënten bij zijn, houdt Suus snel haar mond en lacht naar Leo. ‘En wie is deze mooie jongen?’ vraagt ze, en ze duwt haar krullen over haar schouder naar achteren.

Leo kijkt onzeker naar Caro op. Die knipoogt naar hem, en zegt dan tegen Suus: ‘Dit is Leo Falke. Kun je een littekencorrectie inplannen voor hem?’

Suus tikt met haar lange acrylnagels op haar toetsenbord om de agenda te openen. ‘Eens even kijken wat we voor je kunnen doen, lieverd,’ zegt ze.

‘Zeg, heb ik concurrentie?’ Dide komt bij Suus aan de balie staan. Hij is de operatieassistent van Kliniek Zuid, en jarenlang heimelijk verliefd geweest op Suus, totdat hij een paar maanden geleden eindelijk genoeg moed verzameld had om haar mee uit te vragen. Tegenwoordig zijn ze onafscheidelijk.

‘Ik ben bang van wel,’ pest Suus hem. ‘Het was leuk, maar nu ben ik Leo tegengekomen. Sorry, het moest een keer eindigen.’

Leo kijkt in verwarring van de een naar de ander. Dan moet hij lachen. ‘Jullie zijn grappig,’ zegt hij.

Als Caro ziet dat Esmā haar staat op te wachten bij haar kantoor, neemt ze afscheid van Leo en zijn moeder. ‘Ik laat jullie achter in de veilige handen van deze twee grapjassen,’ zegt ze. ‘Tot heel snel.’ Ze geeft Leo en zijn moeder een hand en loopt naar de psychologe van Kliniek Zuid. ‘Heb je even?’ vraagt ze.

‘Voor jou altijd.’ Maar Caro blijft naar de balie kijken. ‘Dat jongetje komt binnenkort ook langs. Met zijn moeder.’

Suus schatert om iets wat Dide zegt.

‘Zouden ze nog iets gelukkiger kunnen zijn dan dit?’ zucht Caro.

Esmā kijkt nieuwsgierig opzij om te kijken of ze iets van Caro’s gezicht kan aflezen. ‘Jaloers?’

‘Dodelijk.’

‘Ik ook,’ zegt Esmā. ‘Niet dat ik het ze niet gun, maar ik zou het zelf ook weleens willen. Ze passen zo goed bij elkaar. Dide heeft er misschien lang op moeten wachten, maar dan heeft hij ook wat. Een relatie die werkt, twee mensen die gewoon domweg gelukkig zijn met elkaar, het is weer eens iets anders.’

Nu is het Caro die onderzoekend opzij kijkt. ‘Verder alles goed?’

‘Prima.’ Esma’s adem stukt even als Felix voorbijloopt.

‘Als jullie niks te doen hebben? Ik heb straks een schaamlipcorrectie in kamer 2. Heb ik de wereld toch weer een beetje mooier gemaakt.’ Felix lacht naar hen, en hoewel zowel Caro als Esma doen alsof ze ongevoelig zijn voor de charmes van de plastisch chirurg, weten ze allebei wel beter.

‘Puber!’ zegt Caro. Maar als Felix naar haar kijkt, voelt ze zich betrappt. Ze kan het niet uitstaan hoeveel effect zijn aanwezigheid op haar heeft. Hij hoeft er niet eens iets voor te doen, hij hoeft alleen maar in de buurt te zijn. Helaas heeft hij dit effect op bijna alle vrouwen, dus is het beter om zo ver mogelijk bij hem vandaan te blijven. Ze zijn collega’s. Sterker nog, ze is zijn baas. Bovendien is ze zich er zeer van bewust dat Esma naast haar staat. Felix heeft Esma een paar maanden geleden op een lullige manier laten zitten, en Caro weet dat ze daar nog altijd verdriet van heeft. Zij en Esma zijn niet alleen collega’s, maar ook vriendinnen. Het zou Esma’s hart breken als ze zou weten wat Felix en Caro onlangs gedaan hebben. Het is niet minder dan verraad.

‘Die man,’ zegt Esma, als Felix is doorgelopen. ‘Tjonge-jonge, wat heeft die het getroffen met zichzelf.’

‘Walgelijk,’ beaamt Caro. Ze probeert de beelden van haar en Felix te verdringen.

‘Hoe is het met Robbert?’

Caro zucht. ‘Ja, wel goed. We hebben een mediator gevonden, dus het wordt in elk geval geen vechtscheiding.’

Esma probeert in Caro’s ogen te achterhalen wat er achter die woorden zit. ‘Het kan toch niet makkelijk zijn om

netjes te blijven. Na alles wat hij je geflikt heeft.’

Onder haar beheerste uiterlijk voelt het voor Caro alsof ze een stomp in haar maag krijgt. Ze is twintig jaar getrouwd geweest met Robbert en ze dacht dat ze gelukkig waren. Een mooi huis aan het park, twee beeldschone kinderen, een succesvol bedrijf. Aan de buitenkant zag het er perfect uit. Ze hadden alles wat je je maar zou kunnen wensen. Maar direct onder die volmaakte oppervlakte speelden een paar behoorlijk smerige zaakjes, waar Caro lange tijd geen weet van had. Pas toen zijn minnares zich voordeed als een cliënt, kwam ze erachter dat Robbert er al jaren een tweede gezin op na hield. Wat alles nog erger maakte, is dat hij daarmee werd gechanteerd door een vertegenwoordiger van malafide siliconenimplantaten, waardoor hij uiteindelijk ook de goede naam van de kliniek nog in gevaar heeft gebracht. Alles waar Caro in geloofde, brokkelde van het ene op het andere moment onder haar voeten af, tot op het punt dat ze niet anders kon dan Robbert verlaten. Ze is altijd bereid geweest om te vechten voor wat haar lief is. Ze heeft Kliniek Zuid met eigen handen opgebouwd. Ze heeft al die jaren de misprijzende houding van Robberts ouders over zich heen laten komen, ontstemd als ze waren dat hun zoon met zo’n ‘volks’ meisje thuiskwam. Ze heeft geprobeerd het moederschap en een carrière te combineren, ook al betekende dat dat ze soms een nacht te weinig of zelfs helemaal niet sliep. Maar dit was een brug te ver. Het gat dat hij in haar vertrouwen heeft geslagen is zo diep dat ze niet zou weten hoe ze dat nog moest herstellen.

‘Voorlopig hebben we co-ouderschap,’ zegt ze tegen Esmā. ‘De kinderen blijven in het huis wonen en Robbert

en ik wisselen om de week. Ik heb een kamer in het Voltaire in de week dat hij het huis heeft. En als ik er ben, gaat hij terug naar De Rycke.’

‘Bij zijn ouders?’

‘Ja.’

Esma heeft er geen goed woord voor over. ‘Wat treurig. Een volwassen man die weer bij zijn moeder gaat wonen. Laat Freud maar op de plank staan.’

‘We moeten nog kijken wie wie gaat uitkopen. Als ik de kliniek wil, denk ik dat hij voor het huis gaat. Helemaal nu we de twee verdiepingen van mevrouw De Wit hiernaast erbij gaan trekken. Dan moet dan natuurlijk allemaal eerst zwart-op-wit staan. Maar ik weet zeker dat we er wel uitkomen. Het belangrijkste is nu Teun en Sofie. Die mogen hier op geen enkele manier de dupe van worden. Daar zijn we het in elk geval over eens.’

‘Een mediator?’ Louise is ontstemd. ‘Dat heeft zij zeker weer bedacht?’

Robbert gebruikt de middagthee met zijn ouders in de salon met hoge ramen, die uitzicht bieden op de landerijen die landhuis De Rycke omgeven.

‘Ik kan Matthieu er gewoon op zetten,’ zegt zijn vader. ‘Die regelt tenslotte al onze familie zaken. Ik bel hem straks wel even.’

‘Caro en ik willen geen advocaten,’ zegt Robbert. ‘We hebben twee kinderen, dus we gaan dit in harmonie oplossen. Zodat Teun en Sofie er in elk geval geen last van hebben.’

Naud en Louise wisselen een blik. Louise zet haar kopje neer. ‘We hebben het altijd al gezegd,’ verzucht ze met een

vermoeid gezicht. ‘Het is natuurlijk heel knap dat iemand met haar achtergrond zo ver komt in het leven. Maar laten we eerlijk zijn: het blijft wél iemand uit de heffe van het volk. Daar word je op dit soort momenten onaangenaam mee geconfronteerd.’

Robbert wil iets terugzeggen, maar blokkeert inwendig. Een gedeelte van hem wordt altijd weer een klein kind zodra hij over de drempel van zijn ouderlijk huis stapt. Er is iets aan Naud en Louise waardoor hij zich machteloos en nietig voelt, maar hij is er tot zijn ergernis niet toe in staat om ertegenin te gaan, hoe graag hij dat ook zou willen.

‘Wat een meisje als dat niet begrijpt,’ beaamt Naud, ‘is dat de Benedicts onderdeel uitmaken van een eeuwenoude traditie. Zij is opgegroeid met flutromannetjes over liefde. Geen consideratie voor het besef dat een huwelijk, helemaal als er kinderen zijn, een arrangement is waarin alle partijen een belang hebben. Een manier van doen die niet vrijblijvend is. En daar zitten wij allemaal in. Jij, je broer, wij, je neven, je nichten, onze voorouders.’

Robberts ogen glijden langs de olieverfschilderijen in vergulde krullijsten aan de muren, waar generaties Benedicts op staan afgebeeld, helemaal terug tot aan de zes-tiende eeuw.

‘We hebben je gewaarschuwd toen je met haar wilde trouwen. Je hebt dit over jezelf afgeroepen. Er is nog nooit iemand in de familie gescheiden. We hebben te veel te beschermen. Dus doe wat je moet doen, zolang je je maar realiseert wat de regels zijn: de familie gaat boven de grillen van zo’n dwaas meisje.’

Louise schenkt thee bij. ‘Wij staan aan jouw kant,’ zegt

ze. ‘Heus. Maar je maakt het ons niet makkelijk.’

‘Er zijn geen kanten,’ protesteert Robbert. ‘En jullie hoeven niets te doen. Caro en ik zijn het erover eens dat alle beslissingen die we nemen in het belang van de kinderen zullen zijn. Vergeet niet dat Sofie nog herstellende is. We willen niets doen om dat proces te frustreren.’

‘Nog fortuinlijk dat jullie destijds op huwelijkse voorwaarden zijn getrouwd,’ negeert Louise zijn woorden. Ook wat onlangs met Sofie is gebeurd is niet iets wat bij hen in de familie voorkomt, dus wordt dat categorisch ontkend. Wat je niet toegeeft, bestaat niet. ‘Ik moet er gewoon niet aan denken dat zij bij het familiekapitaal zou kunnen komen. Moet je je voorstellen.’ Ze geeft Robbert zijn kopje. ‘Ga je de kliniek verkopen?’

‘Kliniek Zuid valt niet onder de huwelijkse voorwaarden,’ zegt Robbert. ‘Maar onder de gemeenschap van goederen. Dat hebben we samen opgebouwd, dus daar moeten we het nog over eens worden. We stonden net op het punt om uit te breiden.’

Naud vouwt zijn krant open. ‘Het startkapitaal komt van ons, dus dat valt nog te bezien,’ zegt hij.

‘Bovendien: zij wil zo nodig scheiden,’ vult Louise aan. ‘Voor zover ik weet heb jij daar geen enkele aanleiding toe gegeven. Of wel?’

Robbert wendt zijn blik af. ‘Natuurlijk niet.’

‘Nou dan.’

‘We moesten toch op Pip passen vanavond?’ zegt Suus als ze haar jas aantrekt om naar huis te gaan.

‘Dat is morgen,’ zegt Dide.

‘Ik heb niks in huis.’

‘Dan zal ik je helaas mee uit eten moeten nemen,’ stelt Dide voor. ‘Het is niet anders.’

‘Zeg, licht van mijn leven, ik hoop niet dat je denkt dat als je mijn maaltijd betaalt daar bepaalde gunsten tegenover staan.’

‘Niet? Hoe kan ik dan hier mijn rechten als man nog opeisen?’

‘Weet ik veel? Zoek het op in het grote seksismeboek!’

Esma kijkt Suus en Dide na als ze samen vertrekken, goedmoedig kibbelend en totaal aan elkaar gewaagd. ‘Niet eerlijk,’ zegt ze.

‘Klopt,’ bevestigt Caro. ‘Heb je anders zin om bij mij in het hotel te komen eten? Ik ben ook alleen.’

‘Ik heb een date.’

‘Met wie?’

‘Die reclameman. Volgens mij heeft hij een narcistische persoonlijkheidsstoornis, maar wie niet? We gaan het zien.’

Caro lacht. ‘Oké. Dan ben ik alleen alleen. Veel plezier, ik hoor het morgen wel.’

Als Esma ook vertrokken is, checkt Caro bij de balie de nachtverpleging en trekt haar jas aan. Het Voltaire is een leuk hotel, klein en sfeervol, en ze heeft het uitgekozen omdat het dicht bij haar huis is. Als er iets met Teun of Sofie is, kan ze er binnen vijf minuten zijn en bovendien is het vlak bij de kliniek. Maar toch valt het haar zwaar. Haar huwelijk heeft iets meer dan twintig jaar geduurd en daarvoor waren Robbert en zij ook al meer dan een jaar samen. Het voelt onwennig om buiten haar eigen gezin te staan, al duurt het elke keer maar een week. Ze had gedacht dat ze de vrije uren zou besteden aan de boeken die al zo lang liggen te wachten, dat ze naar het theater zou gaan, of zou

afspreken met oude vriendinnen. Al die dingen waar ze al jaren geen tijd voor heeft gehad. Maar op een of andere manier komt het er niet van.

‘Ga je?’

Als Caro opkijkt, ziet ze dat Felix op haar af komt lopen.

‘De verpleging is er. En er is maar één bed bezet. Nachtje observatie.’

Felix zegt niks terug, maar kijkt haar onderzoekend aan. Caro wacht af wat er komt terwijl ze oogcontact ontwijkt. Maar hij blijft zwijgen en het kost haar moeite beheerst te blijven onder zijn blik.

‘Hou op.’

‘Ik doe niks.’

‘Hou op met zo naar me te kijken.’

Felix’ mond trekt in een scheef lachje. ‘Hoe?’

‘Zo. Hou op de regels te overtreden.’

Felix leunt lui met een elleboog op de balie en bekijkt Caro waardierend. ‘Dat bazige toontje bevalt me wel, zeg nog eens iets?’

Caro trekt haar wenkbrauwen op en pakt haar tas. ‘Tot morgen,’ zegt ze, en ze loopt naar de uitgang.

Felix pakt haar bij haar elleboog.

Ze draait zich om en kijkt hem aan. ‘Wat?’

‘Hoe gaat het met je?’

Ze probeert niet naar zijn lippen te kijken, het kuiltje in zijn kin, hoe lekker hij ruikt, want dan komt het allemaal weer terug. ‘Goed. Mag ik nou weg?’

‘Goed?’

‘Ja. Hoezo?’

‘Het gaat altijd goed met je. Dat is het probleem.’

‘Goed is een probleem?’

‘Ja.’ Felix komt dicht bij haar staan en kijkt haar aan.
‘Waarom ontloop je me?’

‘Ik ontloop je niet.’ Caro hoort hoe schor haar stem opeens klinkt. ‘Ik heb het gewoon druk.’

‘Heb je zin om ergens te gaan eten, bijvoorbeeld in jouw hotel?’

Het zou zo makkelijk zijn om gewoon toe te geven. Het was fantastisch, de vorige keer, en ze wil hem. Hij hoeft maar in de buurt te zijn en alles in haar lichaam reageert. Maar het kan niet. Ze zit midden in een scheiding en haar kinderen hebben haar nodig. Bovendien is Felix Felix. Het zou misschien heel even leuk zijn, maar ze weet precies hoe het verder zal gaan: hij wil alleen maar wat hij niet kan krijgen en zodra het nieuwtje eraf is, verliest hij alle belangstelling. Hij is het laatste wat ze nodig heeft op dit moment.

‘Beter van niet,’ zegt ze. ‘Tot morgen.’

‘Caro!’ roept Felix haar na als ze wegloopt.

Caro draait zich om.

Felix bekijkt haar van top tot teen. Als Caro geen arts was, zou ze zweren dat zijn blik een spoor trekt door haar cellen en een deel van haar lichaam wordt. Een spoor dat een permanente afdruk achterlaat in haar DNA. Maar dat kan niet. Medisch gezien dan. Toch voelt ze haar huid nog steeds tintelen als ze aankomt bij het Voltaire. Kiko, die achter de balie staat, overhandigt haar de sleutel. ‘Ik eet vanavond op mijn kamer,’ zegt Caro. Kiko knikt. ‘Ik geef het door.’

Als Caro haar kamer binnenkomt, schopt ze haar schoenen uit en trekt haar blouse uit haar rok. Ze gooit haar tas en jas op de linkerhelft van het bed en gaat zelf, uit ge-

woonte, op het rechtergedeelte liggen. Haar kant. Ze kijkt naar het plafond. Het is stil. De avonduren strekken zich leeg voor haar uit. Ze had alleen maar ‘ja’ hoeven zeggen en dan had ze nu beneden aan de bar gezeten met Felix. De beelden van haar en Felix dringen zich opnieuw op. Bij de herinnering raast de begeerte door haar lichaam en heel even wankelt haar verdediging. Ze is vrij om te doen wat ze wil. Ze hoeft geen verantwoording af te leggen aan Robbert. En trouwens, na wat hij heeft gedaan, heeft hij nauwelijks meer recht van spreken. Maar dan? Ze weet hoe het zou aflopen. Bovendien is de timing rampzalig. Het laatste waar ze op dit moment behoefte aan heeft is dat haar leven nóg ingewikkelder wordt. Tegenover Robbert houdt ze zich goed, maar de scheiding valt haar zwaar. Twintig jaar, een tijd waarin er honderdduizenden draadjes gesponnen zijn tussen haar en hem, hun huis, het bedrijf, de kinderen. Hoe verbreek je al die verbindingen zonder schade aan te richten? Het is pas een paar weken geleden dat Sofie ternauwernood is bezweken aan een DNP-overdosis. Haar lichaam is zo ernstig oververhit geraakt dat er geen weg meer terug leek. Caro ziet het als een tweede kans dat ze haar dochter heeft weten te behouden. Haar mooie meisje, dat in de greep raakte van een eetstoornis. Caro weet maar al te goed dat, hoewel het veel beter gaat met Sofie, je van zoiets nooit meer helemaal terugkomt. Het blijft altijd op de loer liggen, klaar om op een onbewaakt moment toe te slaan. Het hoogst haalbare bij een eetstoornis is het hanteerbaar maken. Caro wil absoluut niets doen om haar dochter van streek te maken en is vastbesloten ervoor te zorgen dat haar kinderen zo onbeschadigd mogelijk door de scheiding heen komen. Alleen daarom al is het belang-

rijk dat Robbert en zij het netjes houden.

In haar tas begint het te zoemen. Caro rolt om en zoekt op de tast naar haar telefoon. Als ze hem te pakken heeft, ziet ze op het scherm dat het Felix is. Haar hart slaat een slag over, maar ze neemt niet op. De telefoon blijft zoemen. Ze drukt hem ook niet weg, ze blijft naar het schermje staren totdat de voicemail de oproep beantwoordt. Opge-
lucht haalt ze adem en pakt het voorstel van mevrouw De Wit uit haar tas. De oude weduwe woont in het pand naast de kliniek en heeft erin toegestemd twee verdiepingen van haar huis aan Caro te verkopen zodat ze de kliniek kan uitbreiden. Meer ruimte betekent meer mogelijkheden voor complexere casuïstiek. Misschien kan ze daarmee zelfs patiënten behandelen waarvoor ze nu ingezet wordt bij Stad Medisch Centrum. Het is al lang een droom, die nu eindelijk uit lijkt te komen. Dus waarom heeft ze ineens zoveel moeite om haar aandacht bij de papieren te houden?